

Odvolání, které stěžovatel proti rozhodnutí podal, bylo rozhodnutím okresního úřadu ve Spišské Nové Vsi ze dne 18. srpna 1927, č. 10.391 ex 1927, na základě § 5 zák. čl. XX. z roku 1901 odmítnuto jako opožděné s tím odůvodněním, že rozhodnutí č. 7463 ex 1927 bylo stěžovateli doručeno dne 28. července 1927 a že odvolání mělo tedy býti podáno nejpozději dne 12. srpna 1927 u okresního úřadu ve Spišské Nové Vsi, aneb mělo býti dáno toho dne aspoň na poštu. Poněvadž však na poštu bylo dáno 13. srpna 1927, musilo být jako opožděné odmítnuto.

V rekursu do tohoto rozhodnutí podaném namítal stěžovatel, že podle lékařského vysvědčení byl od 7. srpna do 12. srpna 1927 nemocen a upoután na lůžko, následkem čehož nemohl odvolání podati včas. Žádal proto, aby této ospravedlňující žádosti za prominutí opožděného podání jeho opravného prostředku bylo vyhověno a aby jeho recurs byl meritorně projednán.

Naříkaným rozhodnutím byl recurs tento zamítnut s tím odůvodněním, že rozhodnutí I. stolice č. 7463 ex 1927 bylo stěžovateli doručeno dne 28. července 1927, odvolatel však proti němu podal odvolání teprve dne 13. srpna 1927 a tedy opožděně. Ani ospravedlňující žádosti nemohlo býti vyhověno, poněvadž podle lékařského vysvědčení byl stěžovatel nemocen jen v době od 7. do 12. srpna 1927 a tak měl možnost podati odvolání v době od 28. července do 7. srpna 1927, což však neučinil. Nemohl tedy žalovaný úřad tento důkaz ospravedlňující žádosti vzít v úvahu a musil rozhodnouti jak shora uvedeno.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil nejvyšší správní soud s hlediska své vlastní příslušnosti především zkoumati otázku, zda naříkané rozhodnutí vydáno bylo poslední přípustnou instancí správní.

V tomto směru dospěl pak nejvyšší správní soud k následujícím závěrům:

V řízení administrativním jednalo se o náhradu léčebných výloh za nepřihlášeného zaměstnance podle § 20 zákona č. 221/1924 Sb. z. a n.

Naříkaným rozhodnutím zamítnut byl jednak recurs stěžovatelův pro zmeškání odvolací lhůty, jednak nebylo vyhověno ospravedlňující žádosti. Ve směru prvním není naříkané rozhodnutí stížností bráno v odpor. Pokud pak jde o zamítnutí žádosti za navrácení v předešlý stav, stanoví předpis § 195 zákona č. 221/1924, že se navrácení v předešlý stav připouští podle obdoby předpisů civilního řádu soudního. V té příčině stanoví pak § 452 zák. čl. I/1911, že ospravedlňovací žádost nutno podati u toho soudu, u kterého byl termín zmeškán, anebo u kterého měl býti splněn zmeškaný výkon. V daném případě zmeškal stěžovatel lhůtu ku podání opravného prostředku do rozhodnutí okresního úřadu ve Spišské Nové Vsi ze dne 12. července 1927, č. 7463/1927, měla tedy žádost za navrácení v předešlý stav býti podána u župního úřadu, který o ní tedy rozhodoval v první instanci. Pak ovšem dle § 239 zákona č. 221/24 Sb. byl proti rozhodnutí žalovaného úřadu ve příčině žádosti za navrácení v předešlý stav přípustným další opravný prostředek na ministerstvo sociální péče. Žalovaný úřad označil však naříkané rozhodnutí jako v pořadí instančním konečné, vycházejí z právního názoru, že žádost za navrácení v předešlý stav jest posuzovati podle zák. čl. XX. : 1901 (§ 9). Ježto však názor tento jest mylný, poněvadž pro navrácení v předešlý stav dlužno použiti speciálních ustanovení § 195 zák. č. 221/1924 Sb., resp. předpisů uherského soudního řádu, nezbylo než naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zákona o správním soudě.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 12. března 1929, č. 5030/29.)

Ř í z e n í. — Na sporu jest otázka, zdali v daném případě pojišťovna předepisuje právem pojistné podle zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n., také za neděle a svátky.

Zalovaný úřad zodpověděl otázku tu záporně s odůvodněním — recipovaným z rozhodnutí úřadu první stolice — že cestař Filip Krta pracuje v týdnu jen 6 dnů, resp. nepracuje ve dny nedělní a sváteční.

Stížnost potírá tento názor jakožto nezákonný a odvolává se na důvody, které uplatňovala v odvolání z rozhodnutí I. stolice, které prý župní úřad vůbec nevzal v úvahu.

K tomuto přednesu stížnosti nemohl nejvyšší správní soud přihlídnouti, neboť může vzhledem k předpisu § 18 zákona o správním soudě přezkoumávati zákonitost naříkaného rozhodnutí jedině v mezích přesně formulovaných stížných bodů, obsažených ve stížnosti. Poukaz na obsah instančního opravného prostředku není stížním bodem ve stížnosti precisovaným, stejně není námitkou ve smyslu cit. § 18 formulovanou všeobecná výtká, že úřad na námitky opravného prostředku neodpověděl, když stížnost obsahu námitek těch neuvádí, takže nelze posouditi jich relevantnost.

Nález nejv. správ. soudu ze dne 2. dubna 1929, č. 6714/29.)

Pensijní pojištění.

(Sděluje min. rada Dr. Bronislav Wellek.)

Odborná kontrola výsledků práce jiných osob zakládá pojistnou povinnost pensijní.

V. Krauz, jenž byl zaměstnán jako kontrolor šablon pro součástky strojů a nástrojů, později pak jako kontrolor přístrojů a nástrojů, zkoumaje přeměřovacími přístroji, zda jsou provedeny přesně podle výkresů neb originálů a zda jsou prosty vad, podléhá pens. pojištění podle zákona č. 1 z r. 1907 a podle novely č. 138 z r. 1914.

Stížností tvrzených vad řízení Nejv. správ. soud neshledal, jelikož žalovaný úřad položil základem svého rozhodnutí vlastní údaje stěžovatelky v odvolání, takže skutková podstata činnosti Kr. byla zjištěna již na podkladě vlastních tvrzení stěžovatelčiných a nebylo již zapotřebí ani vyslýchatí další svědky stěžovatelkou vedené ani sdělovati jí výpovědi svědků již slyšených.

Na sporu jest jen otázka, zda Krauz vykonával pravidelně převážně duševní výkony služební, poněvadž úřednický charakter je v daném případě mimo úvahu.

Činnost Krauzova se nevyčerpávala pouhým mechanickým příložením předmětu, jehož správnou výrobu co do dimensí měl přezkoušeti, na šablonu a pouhým konstatováním, zda předmět kryje se se šablonou. Mechanická činnost rázu manuálního, spočívající v přikládání kontrolovaného předmětu na šablonu, byla jen prostředkem k tomu, aby mohlo býti dosaženo vlastního účelu zaměstnání, t. j. zkoumání předmětu, zda je vyroben přesně dle výkresu. Ke kontrole nestačila jen šablona, nýbrž záleželo hlavně na tom, aby předmět vyrobený odpovídal co do dimensí přesně výkresu, který tvořil zkušební základ pro přezkoušení. I odvolání ministerské, jehož údaje byly podkladem rozhodnutí naříkaného, připouští dále že přišel-li na odchylku od přípustné tolerance, směl tam, kde věděl s určitostí na základě své řemeslné práce, že na věci tak nezáleží, kus propustiti. Při přezkoušení předmětu co do přesné dimense nejednalo se o pouhé mechanické přikládání šablon a o pouhé zjišťování případné difference, nýbrž o klasifikaci předmětu, zda není vyroben — ovšem jen co do dimense — vadně. Tu nešlo tedy jen o konstatování prostých poznatků získaných pouhými smysly, nýbrž o duševní zpracování těchto poznatků na podkladě odborných vědomostí a zkušeností získaných v tom kterém výrobním odvětví, čili (jak naříkané rozhodnutí jinými slovy hodnocení poznatků těch správně charakterisuje),